

Det här säger Katolska kyrkans katekes om bilder (finns att läsa på www.katekesen.se; paragraferna 1159-1162 & 2131-2132):

De heliga bilderna

1159 Den heliga bilden, den liturgiska ikonen, föreställer huvudsakligen Kristus. Den kan inte återge den osynlige och obegriplige Guden; det är Guds Sons människoblivande som inleder en ny "epok" för bilderna:

Förr i tiden kunde Gud som varken har kropp eller gestalt absolut inte återges med en bild. Men nu när han har låtit sig betraktas i sin kropp och levt bland människor kan jag göra mig en bild av det som jag har sett av Gud.... Med avhöljt ansikte ser vi Herrens härlighet.[32]

1160 Den kristna bildkonsten överför med bildens hjälp evangeliets budskap som den heliga Skrift förmedlar med ord. Bild och ord belyser varandra ömsesidigt:

För att kort sammanfatta vår tro: vi bevarar kyrkans alla skrivna eller oskrivna traditioner som vi utan förändring har tagit emot. En av dem är att ha målade bilder, som står i överensstämmelse med förkunnelsen av det glada budskapets historia, i det att vi tror att Gud, Ordet, verkligen och inte skenbart har blivit människa. Att framställa detta i bild är också nyttigt och gagneligt, ty om något kastar ljus över något annat så har det ena samma innebörd som det andra.[33]

1161 Alla tecken i gudstjänsten har en relation till Kristus: de heliga bilderna av Guds moder och helgonen har också denna relation. De är tecken på Kristus som förhärligas i dem. De framställer "en sky av vittnen" (Heb 12:1) som hela tiden deltar i världens frälsning och som vi är förenade med, framför allt i den sakramentala gudstjänsten. Genom sina heliga bilder är det människan "skapad till Guds avbild" och till slut förvandlad "till att vara lik honom"[34] som framställs för trons ögon, och även änglarna som också underordnats Kristus, Huvudet:

Vi rättar oss efter våra heliga fäders gudomligt inspirerade lära och den katolska kyrkans tradition, som vi vet är den helige Andes tradition som bor i henne, och bestämmer med all

säkerhet och rätt att de vördnadsvärda och heliga bilderna, liksom framställningarna av det dyrbara och livgivande korset, antingen de är målade bilder, mosaikframställningar eller gjorda i annat lämpligt material skall ha sin plats i Guds heliga kyrkor, på heliga kärl och heliga dräkter, på murar och tavlor, i hus och vid vägar. Detta gäller också om bilder av vår Herre, Gud och Frälsare, Jesus Kristus, av vår Fru, Guds fullkomligt rena och heliga moder, av de heliga änglarna och av alla helgon och rättfärdiga.[35]

1162 "Bildernas skönhet och färg uppmuntrar min bön. Det är en fest för mina ögon, liksom åsynen av landskapet manar mitt hjärta att förhärliga Gud." [36] Beträktandet av de heliga bilderna förenas med meditationen över Guds ord och sången av de liturgiska hymnerna. Det ingår i tecknens harmoni i gudstjänsten för att det mysterium som firas skall inpräglas i hjärtats minne och komma till uttryck i de troendes liv. [2502]

2131 Genom att ställa sig på det människoblivna Ordets grund rättfärdigade det sjunde ekumeniska konciliet i Nicea (787) mot ikonoklasterna (bildstormarna) vördnaden för ikonerna: bilder av Kristus, men också av Guds Moder, änglar och helgon. Då Guds Son blev människa inledde han en ny "tidsålder" för bilderna. [476]

2132 Den kristna vördnaden i kultisk form för bilder står inte i motsättning till det första budet som fördömer avgudar. Nej, "den vördnad man visar en bild når själva föremålet för vördnaden", [63] och "var och en som vördar en bild, vördar i denna den person som där är avbildad". [64] Den vördnad man visar de heliga bilderna är "vördnadsfull hedersbetygelse", inte den tillbedjan som tillkommer Gud ensam:

Den religiösa kulten riktar sig inte till de heliga bilderna i sig själva som om de vore verkliga personer, utan betraktar dem i deras särskilda egenskap av bilder som leder oss fram till den Gud, som blivit människa. Den rörelse som riktar sig mot bilden hejdar sig inte vid denna, utan strävar vidare, fram mot den verklighet vars avbild den är. [65]